

Таужнянський С.С.

поет-аматор

м. Київ, Україна

[Біографія](#)

Матеріал надано в авторській редакції

«А може схаменутись час...?»

Минають дні, злітають ночі,
Життя вирує в небуття.
Коли ж кайдани зіб'єм, Отче?
Коли Вкраїні даш життя?

Вже понад ТРИСТА згуртувало
В сльозах, терзанні, розп'ятті,
А кров із ран юшить так стало,
Як було в Тебе на хресті!..

То «малопольщею» нас звали,
То «малоросами» були,
То нас під турка віддавали,
То під австрійця віддали.

Польські та московські «браття»
Саджали рід наш на коли,
Колесували, жили рвали,
На рідних хатах розпинали,
Живцем палили на вогні!..

Й усі кричали, всі ревли:
«Ви ріднії наші брати!
Єднаймося - СЛАВ'ЯНЄ ми...!»
Та шкіру з м'язами здирали,
Щоб не встигала нарости...

«Бо схаменутись котрийсь може,
Й впізнавши своїх ворогів,
Меч вихопить священний з ножен.
Ні, - не повстане більше він!..»

Щоб не забули ХТО «Брати»
Тавро на душах випікали,
На біль уваги не звертали,
Запам'ятали, що раби!

Що «во языке мы одни,
И во Христе едины тоже!»
Отак «браталися» віки...
Й тепер не легше, Святий Боже.

Жebraцтво, вимирає люд,
Кат більше поневолить хоче,
Нові кайдани нам кують,
В їх душах лють до нас клекоче.

Щоб знов в ярмо Москви загнати,
В «єдиний простір» - в табори.
Щоб знали лиш в'язничні ґрати, -
Конали, гнили в тім багні...

У нашу хату рветься кат
«Рускоязичье захищати»,
Щоб нас зцькувати, розбратати,
Щоб в горло брату вгризся брат.
Й зкривавлених замордувати.

Україну щоб розшматувати...
Розграбувати все до тла,
Щоб не змогла вже більше встати,
Україну-Русь - «РосСіей» звати, -
Щоб й дух пропав, що десь була!

Тож доки, Господе, терпіти?!
Невже Ти нас за те скарав,
Що ми Твої слухняні діти, -
Чуже не брав, своє віддав?

Вже понад триста знуртувало,

Як на московському хресті
Наших прадідів зкатували,
Діди, батьки наші конали,
В крові вмирили матері!..

Нас стільки вже нарозпинали
На нашій, не своїй землі,
Що й мови рідної не стало,
Нас б'ють, - ми ж, як раби німі...

А може й справді ми ніколи
Русинами так й не були,
Отак собі, якісь «моголи»
Засіли на чужій землі?

Ще й вередуємо, небоги,
Гриземося, як люті пси,
Тирану ж лижем брудні ноги...
Раби, - мерзенії раби!..

Тепер минуло літ не мало,
Як на тім самому хресті,
Ми мліємо в крові так само,
Та з нього молимося Москві...

Розтерзана вже Україна,
Та катові того замало -
Бо **ЩЕ ЖИВІ**, бо **ЩЕ НЕ ВМЕРЛИ**
Священні наші **ВОЛЯ й СЛАВА!**..

А може схаменутись час,
Та зброю взятися святити?..
ХТО ВОЛІ вкаже ліпший шлях,
Ніж Яр Холодний розбудити?
- Ніхто...

Ніхто, бо іншого нема,
Немає й іншого не буде!
Не ублагати упиря -
Він смерті прагне там, де люде.

Наш кат - вампір. Він всі віки
Ссе кров з народів, й ссати буде.
Нам Україну берегти,
На захист свій - ВСТАВАЙТЕ ЛЮДЕ!

За міліони жебраків,
Побомжених, голодомори,
За закатованих братів,
За самогубства бідарів
Та непомірнії побори!

Свідоме нищення народу,
За молоді брудне розтління,
Держави знищенні кордони,
Деградування покоління!

Трощи занози, ярма скинь,
Вскресай із пролитої крові,
Вставай з колін - кайдани збий!
Йди всупереч лихій недолі!

Вскресай з кайдан наших дідів,
З мечів пощерблених у бої,
Вставай з неволі НАШИХ днів, -
В'язниць, де полягли герої!

Вскресай з неволі ВСІХ ВІКІВ,
Коли й хрестів більше не мали
Нас розпинати. Встань з могил,
Куди живцвем нас заривали...

Гуртуймось, схаменутись час,
Щоб душі бісу не віддати,
Бо хлине ніч, - не стане нас,
Не стане кого й розпинати...

Тож воскресай з сліз, воскресай із болю
Із сорому вставай, з ганьби,
Стань на весь зріст -
ВПЕРЕД ДО БОЮ!
Настав наш час - ВПЕРЕД БРАТИ!..

ЕПІЛОГ

Минають дні, злітають ночі,
Життя вирує в небуття.
Коли ж.кайдани зіб'єм, Отче?
Коли Україні даш життя?
А може схаменутись час?
А може?
Може!

*Київ-Славута
28 червня 2003 року*

..

.

.

Переведення в електронний вигляд: Бутенко О.П.

На нашому сайті Ви можете ознайомитися з іншими творами автора:

- [Дітям](#)
- [Поезія та проза](#)

.

.

.

.

.

[У разі використання матеріалів цього сайту активне посилання на сайт обов'язкове](#)